

Socialudvalget
SOU alm. del - Svar på Spørgsmål 138
Offentligt

SOCIALMINISTERIET

Folketingets Socialudvalg

Departementet
Holmens Kanal 22
1060 København K

MODTAGET

- 5 APR. 2006 10⁰⁰

Dato: 5. april 2006

Den Centrale Indlevering

Tlf. 3392 9300
Fax. 3393 2518
E-mail sm@sm.dk

CAP/ J.nr. 222-1815

Under henvisning til Folketingets Socialudvalgs brev af 8. marts 2006 følger hermed – i 5 eksemplarer – socialministerens svar på spørgsmål nr. 138 (SOU Alm. del).

Spørgsmål nr. 138:

”Ministeren bedes kommentere henvendelsen af 8. februar 2006 om håndcykel fra Hans-Erik Hammel, jf. alm. del - bilag 220.”

Svar:

Henvendelsen fra Hans-Erik Hammel vedrører håndcykler.

Spørgsmålet, om en håndcykel kan betragtes som et behandlingsredskab efter Indenrigs- og Sundhedsministeriets regler eller som en udgift efter serviceloven, er tidligere blevet behandlet af Folketingets Ombudsmand i forbindelse med en konkret sag. Socialministeriet og Ankestyrelsen har i forbindelse med Folketingets Ombudsmands behandling af sagen udtalt sig om spørgsmålet. Spørgsmålet om håndcykler er senest behandlet i mit og indenrigs- og sundhedsministerens svar til Folketingets Sundhedsudvalg på Alm. del. spørgsmål nr. 123 af 30. maj 2005.

Af Ankestyrelsens udtalelse om spørgsmålet – som Socialministeriet har tilsluttet sig – fremgår, at der som følge af sektoransvarsprincippet på handicapområdet generelt ikke kan ydes hjælp efter den sociale lovgivning til behandlingsudgifter og behandlingsredskaber. Sådanne udgifter henhører normalt under Indenrigs- og Sundhedsministeriets ressort.

Det fremgår endvidere, at det beror på en konkret og individuel vurdering, om en hånddreven cykel kan anses for en nødvendig merudgift ved forsørgelsen eller et hjælpemiddel eller forbrugsgode efter servicelovens §§ 97-98, eller om der i det væsentligste er tale om et trænings/behandlingsredskab, hvortil der ikke kan ydes hjælp efter den sociale lovgivning.

Hvis en genstand ud fra en vurdering af formålet, brug m.v. hovedsageligt tager sigte på at forbedre/træne brugerens funktionsevne – og ikke så meget på at kompensere for funktionsnedsættelsen, vil der ikke kunne ydes hjælp efter servicelovens bestemmelser.

Omvendt kan jeg oplyse, at det ikke kan afvises, at der kan være situationer, hvor en håndcykel efter en konkret individuel vurdering f.eks. kan bevilges som et hjælpemiddel eller forbrugsgode efter serviceloven, hvis betingelserne herfor opfyldes. Det er dog min opfattelse, at vurderingen skal omfatte ansøgerens samlede situation – herunder også f.eks. hvilke andre hjælpemidler eller forbrugsgoder, der er bevilget til at lette den daglige tilværelse i hjemmet eller i forbindelse med arbejde. Et afslag om en håndcykel som hjælpemiddel efter servicelovens § 97 kan ankes til Det Sociale Nævn og eventuelt til Ankestyrelsen.

Jeg kan på den baggrund ikke udtale mig, om en håndcykel i forhold til den konkrete sag skal betragtes som f.eks. et hjælpemiddel eller et behandlings-/træningsredskab efter Indenrigs- og Sundhedsministeriets regler.

Afslutningsvis vil jeg dog gerne understrege sektoransvaret på dette område. Jeg vil fastholde, at formålet med støtte efter bestemmelserne i den sociale lovgivning om kompensation for nedsat funktionsevne er at afhjælpe de varige følger af en funktionsnedsættelse, herunder f.eks. at kompensere for de nødvendige handicapbetingede merudgifter ved forsørgelse i hjemmet, eller i væsentlig grad at afhjælpe de varige følger af den nedsatte funktionsevne m.v.

Eva Kjer Hansen

/Karin Munk Petersen